

Обърнато учебно студио „Успешен иноватор“ - NOVA

№ 2020-1-LT01-KA227-ADU-094751

Александра: Театралното изкуство през погледа на надеждата

Александра Корлан, Румъния

Сектор: Сценични изкуства

Позиция: На свободна практика

За мен

Родена съм в Петрошани (Румъния). Преместих се в Букурещ, за да уча, и реших да остана тук. Мечтата ми беше да уча театрално и кинематографично изкуство. Все още си спомням как интензивно се подготвах за "прием" в Букурещкия университет. Бях в гимназията, пред другите ми съученици и повтарях монолога си за университета толкова много пъти, че и те го бяха научили. Не можех да се примиря, че няма да вляза в този университет, не можех да приема дори идеята. Но въпреки че се опитвах да бягам, нещо не ми позволяваше да избягам. Въпреки че се подготвах ден и нощ за прием в Университета, не успях от първия опит. По някакъв начин си оказвах натиск чрез мислите, които имах, но амбицията и желанието бяха твърде големи. Подготвах се още, и още, и още. И, ДА, успях. Бях приета на втората сесия за прием. Изпитах най-силната емоция дотогава. Сега с радост мога да кажа,

че уча в Националния университет по театър и кинематография "Йон Лука Караджале" в Букурещ.

Моят път и основни постижения в сферата на културния и творческия сектор (CCS) преди пандемията?

Преди пандемията най-голямото ми постижение беше радостта и вътрешното удовлетворение, които изпитвах всеки път, когато играех сценка, роля и бях част от сектора на сценичните изкуства. Всеки сценарий ми носеше по-голямо удовлетворение и ме мотивираше да се присъединя към сектора на сценичните изкуства и никога повече да не го напускам.

Пътят ми към сектора на творчеството и културата не беше лесен, защото на всяка крачка чувах, че тази сфера "не закръгля доходите ти в сметката и те кара да страдаш мълчаливо". Но какво значение имаше това?! Само аз знаех колко трудно се борих и учих, за да стигна дотук, така че само аз можех да реша да се откажа от мащабите на еволюцията в сценичните изкуства.

Снимка от колекцията на Александра

Пандемичният период 2020-2021 г. ме накара да се замисля и да осъзная (наистина) предизвикателствата, които пред сферата на културата, в допълнение към ползите. Не мога да опиша с думи разочарованието, което изпитах, защото не можех да играя на самата театрална сцена. Мисля, че това 'ме разстройва най-много (освен финансовото положение и ниските доходи). Но за пореден път осъзнах, че това, което ме свързва със сцената, е много по-дълбоко от доходите или каквото и да било друго. Затова реших да оцелея. Започнах да използвам свободното си време, за да търся в интернет и да се вдъхновявам от методите, възприети от други театри, от други държави, за да се "преоткрият" в сферата на културата. По някакъв начин това беше техника, която ме подготвяше за "борбата" в сценичните изкуства.

Предизвикателствата, с които се сблъсках по време на пандемията. Как ги превъзмогнах по отношение на иновациите и креативността?

За тези, които са част от "семейството на творчеството и културата", вече е известно, че сценичните изкуства най-често носят израза "това не гарантира сигурността на бъдещето". Но какво може да ви гарантира сигурност в живота: коя работа, кой сектор ви кара да живеете вечно?! Сигурен съм, че няма, но светът е създаден да мисли по този начин. Като се има предвид, че научих толкова много, за да бъда приета в Националния университет по театър и кинематография "Йон Лука Караджале" в Букурещ, би било грешка от моя страна да се откажа от първото голямо предизвикателство в областта на сценичните изкуства.

Предизвикателствата се появяват независимо от всичко и по някакъв начин е наш дълг към страстта ни да намерим иновативни решения за преодоляването им. Друго предизвикателство в областта на сценичните изкуства в контекста на пандемията 2020-2021 г. беше затварянето на театрите. Защо? Защото не ставаше дума само за някакви затворени пространства сред много други: ставаше дума за нашият втори дом.

Тези предизвикателства не ни засягаха като артисти, но ние се опитахме да използваме творчеството си, за да се справим с тях. Всеки ден наблюдавах как други артисти се опитват да "спасят" театъра. Като решение участвах в онлайн-видео диалози с други мои колеги от театъра и заедно се опитвахме да създадем нови сцени и нови роли.

Обсъдихме какво е работило най-добре по време на "славния" период на театъра и какво можем да вземем оттам като най-добри практики, които да пренесем в "онлайн театъра".

Направихме всичко възможно и приложихме решения като: сценично представяне на театъра онлайн; непрекъснато популяризиране на ползите от него; участие в други дейности, които да ни подготвят за завръщането на сцената и т.н. Опитвахме се да не позволим на хората да забравят удоволствието и спокойствието, които носят театрите.

Най-важният урок, който научих, беше, че сценичните изкуства се нуждаят от подкрепа, както и ние, хората. Решенията понякога могат да дойдат дори от най-малките мерки, взети и приложени правилно и в подходящия момент.

Снимка от колекцията на Александра

"Театърът никога не умира. Той остава в сърцето ми и се носи през целия ми живот. Сценичните изкуства могат да спасят спокойствието на хората дори в най-мрачните дни."

Моите бъдещи планове и стремежи за развитие на кариерата ми в областта на културния и творческия сектор (CCS)

Моите планове и стремежи за бъдещето са свързани със завръщането към "театралната сцена" и към света на кинематографичното изкуство. Наистина искам да изживея емоцията зад кулисите.

Планирам да "спечеля" неповторимите аплодисменти на зрителите и да видя "блясъка" в очите им, да видя как те живеят живота на сцената, както го правим ние, актьорите. Планирам да видя как театърът се преоткрива в по-ярка светлина от всякога.

Моите съвети към хората, които искат да се развиват в сферата на творчеството и културата

Бих препоръчала на тези, които искат да работят в сферата на културата и особено в областта на сценичните изкуства, първо да изпитат емоциите зад кулисите, за да могат по-късно да предадат чувствата си на околните (на тези, които ги гледат). Най-важното е те никога да не забравят, че театралният живот на "театралната сцена" не трябва да доминира в реалния живот (да не играе роля в живота извън сцената).

Въпроси за размисъл

1. Какво научих от тази история?
2. Какво научих за това как да живея на и извън театралната сцена като част от сценичните изкуства?
3. Как ще използвам наученото в бъдеще?

Тази добра практика е подготвена от Centrul pentru Promovarea Invatarii Permanente - CPIP, Румъния.